

L'hoste de Job

José Cardoso Pires

Capítol XII

Inesperadament, trenca el sol il·luminant el cel de tempesta. Es desfà el mantell d'aigua que ennuvolava el firmament i se'n va la tristesa de la terra. En la més esmorteïda de les branques, l'aranya de la bosquina estén la gota de bava i la tela platejada espurneja entre les romeroles.

La pluja va desaparèixer a la plana, rumb al sud. Va passar sobre els soldats de Cercal Novo i va llançar-se com una bèstia grisa a la conquesta de la terra abandonada. Se la podria haver vist avançar, en una onada fosca creixent a l'horitzó, donant temps als genets del Leandro, atrapats aquí i allà, enmig de la plana, perquè escollissin l'arbre més proper.

No és difícil endevinar el temps per qui porta, com ells, una vida errant o gairebé. Avui guardes, ahir cavadors, fills o germans de cavadors, els enviats del Leandro van aprendre molt del cos i heretaren la ciència de lletrejar els núvols i els astres. A la més discreta brisa, a la mínima torbació, el pagès oblidat que hi ha en cada un d'ells desperta i els ve a socórrer.

Per això, difícilment la pluja i els trons els atrapen sense recursos. I aquests homes, per parelles, com sempre van, es refugien sota el primer arbre i protegits pels cavalls, en una o altra circumstància, es cobreixen amb les mantes que porten enrotllades a la sella.

Ara que el xàfec ja és lluny, els veiem sortir dels abrigalls, conduint els cavalls amb la mà. Encaren el sol violent que s'ha declarat per sorpresa i es mouen estabornits, com figures de malson, una mica com gitanos errants, una mica com soldats embolicats amb cobertors de caserna.

Allà lluny, a la distància, passen dos homes travessant la plana. Els guardes del Leandro no els presten gaire atenció. Són pagesos que viatgen de dia, jornalers nòmades o no, poc importa, que van a buscar-se la vida. Dos van amb les espatlles encorbades, carregant la inquietud de qui busca feina, però pels llocs i els pobles sempre els espera el mateix abandó: jornalers al sol, dones a les portes, patrulles rondant.

Aquests que vénen per aquí, un noi i un vell, van deixar Cimadas fa cosa de tres dies. Van tallar romeroles, van untar-se de pols i resina, van descansar en rierols secs on, en la força de la calor, existeix, com a mínim, la frescor que s'allibera sota les pedres rodades. Van passar camins, van rondar temerosament les parades d'autocars i les estacions de servei, mentre gesticulaven als viatgers amb un tord escarransit, una llebre o el que fos:

—Amic, compri'm aquesta caça.

De nit deixen caure el cos en qualsevol racó que troben. Un paller, uns cops, una cabana, altres, i ja que som a l'estiu, poden arribar a dormir al ras, en la màrfega d'herbes i terra viva que dona la natura. Depèn del temps i del lloc.

Dels dos, el més jove es diu João do Rosário Portela, és a dir, João Portela, simplement. Pelat, dues taques estranyes en lloc de celles i ulls cremats, sense pestanyes, li corren per les venes sífilis antigues, injeccions de 914, arseni, i bismut en dosis de cavall. Sua inhumanament i per això duu aquell mocador al cap, sota la boina. Així va més fresc, més lleuger, però la suor que és freda i abundant, com passa a aquells que pateixen la febre de l'arròs, li amara el mocador que, un cop eixut i barrejat amb la pols, queda trencadís com si fos tripa seca.

El vell que l'acompanya no es queixa del mateix. És tan sec, tan aspre que no té gota de greix que el sol defaci. Suar no va amb ell, i el cansament encara menys. Una mica doblegat. Tant és. El que importa és la manera com duu l'escopeta: carregada, sempre a mà. Però no és tot: a l'ombra del barret salten uns ullets que abasten sota totes les fulles. Quan menys s'ho espera, descobreix forats de mussol, escodrina jocs de conills, nius de perdiu, mil coses que recordin el menjar. I en aquesta ansietat ni les tortugues se salven. Ara mateix en porta una al sarró, embolicada en un mocador ple de nusos.

Cardoso Pires, José. *L'hoste de Job*, Pollença: El Gall, 2012.
Translated by Anna Cortils